

Propozycja aktywności dla grupy "Słoneczka" na dzień 7.04.20 r.

Zajęcie 1., „Sąsiad szpak” - słuchanie opowiadania M. Strękowskiej – Zaremby.

wzbogacanie wiadomości nt. ptaków – utrwalanie koloru upierzenia oraz znaczenia piór w ich życiu; zapoznanie z wyglądem i zwyczajami szpaka;

1) . <https://youtu.be/vShdcJ7TOsQ> - film YouTube

2). Karta pracy, cz. 3, s. 69. Rysowanie po śladach linii – od zdjęć dorosłych ptaków do ich potomstwa. Nazywanie ptaków. Oglądanie piór wybranych ptaków – bociana, wilgi, kukułki, czajki.

3). Zapoznanie z wyglądem szpaka.

Dzieci omawiają wygląd szpaka (pióra mieniające się kolorami tęczy, z brązowymi kreskami). Szpaki są przedsiębiorcze, ciekawskie, towarzyskie. Wszystko robią szybko i zdecydowanie. W gniazdach mają ziola, które chronią je przed pasożytami. Śpiewając, wydobywają różne dźwięki, najczęściej te zasłyszane, np. dźwięki klaksonów samochodów. Każdy z nich ma swoją charakterystyczną pieśń. Zjadają dżdżownice, mrówki i różne robaki z ziemi, spod kamieni. Lubią też dojrzałe owoce, np. czereśnie.

4). Opowiadanie:

Olek, Ada i rodzice przyjechali do dziadków w odwiedzinach i zostali na cały weekend. Ada była zachwycona. Dostała nowy dzwonek do roweru w kształcie rumianego jabłuszka i musiała go wypróbować. Natychmiast! Jeździła dookoła ogrodu dziadków i dzwoniła zawzięcie. Sprawiało jej to ogromną radość. Wprawdzie rodzina zatykała uszy, ale co tam. Wreszcie Olek nie wytrzymał. – Na kogo dzwonisz? – spytał. – Na przechodniów. Ostrzegam ich, że jadę – odpowiedziała rozpromieniona Ada. – Ja nie mogę! Tu nie ma żadnych przechodniów – wykrzyknął ogłuszony Olek. Ada wzruszyła ramionami, jednak wreszcie przestała dzwonić. – Jak dobrze – westchnęli dziadkowie, rodzice i cztery ogrodowe myszy. – Cisza, aż dzwoni w uszach – roześmiał się dziadek. – Teraz mogę przedstawić wam nowego sąsiada. – Zaprowadził Adę i Olka w odległą część ogrodu. Tu, na pnium wysokiej brzozy, powiesił kilka dni wcześniej budkę lęgową dla ptaków. – Zachowajcie ciszę. Wkrótce go zobaczycie – szepnął. Już po chwili dzieci zauważyły nadlatującego od strony sadu ptaszka. Krótki prostokątny ogon sprawiał, że w locie wyglądał jak czteroramienna gwiazda. Usiadł na gałęzi brzozy, ale z daleka od budki. Dzieci mogły mu się przyjrzeć uważnie. Czarne skrzydła mieniły się w wiosennym słońcu zielenią i fioletem. W ostro zakończonym dziobie trzymał źdźbło zeschniętej trawy. Rozglądał się na wszystkie strony. Olek i Ada aż wstrzymali oddechy, aby go nie spłoszyć. Ptak upewnił się, że nic mu nie grozi, i przefrunął do budki. – Rozpoznaliście tego pana? – spytał dziadek. – Pewnie. To pan szpak – odpowiedział bez wahania Olek. – Pani szpak też osiedli się w budce? – spytała Ada. – Oczywiście. Pan szpak wije gniazdo dla pani szpakowej i dla małych szpaczków. – Będziesz miał bardzo dużo sąsiadów, dziadku – zauważył z uśmiechem Olek. – Zdaje się, że będą podobnie hałaśliwi jak Ada i jej dzwonek – szepnęła mama, która dołączyła do obserwatorów pracowitego szpaczka. – Szpet-szpet – zaśpiewał szpak i pomknął szukać materiałów na gniazdo. Wracając do budki wielokrotnie, przynosił pióra, korę, suche liście, mech, trawę. – Stara się – zauważyła Ada. Na to szpak zaskrzypiał jak stare deski w podłodze i jeszcze dodał: – Kuku, kuku! Olek i Ada zrobili wielkie oczy. Ze zdziwienia, naturalnie. Czyżby pan szpak stracił rozum? – Zapomnieliście, że szpaki potrafią naśladować różne głosy – przypomniał im dziadek, ubawiony zaskoczonymi minami wnucząt. Następnego dnia o świcie Ada zerwała się z łóżka z głośnym krzykiem: – Kradną mój rower! Wypadła na podwórko w rozpiętej kurtce zarzuconej na piżamę. Za nią wyskoczyli dziadkowie, rodzice i Olek. Wszystkich obudził wyjątkowo głośny dźwięk dzwonka, który ozdobił rower Ady. Jakież było ich zaskoczenie, kiedy odkryli, że rower stoi bezpieczny w komórce, a jego dzwonek... milczy. Gdy przetarli zaspane oczy, zobaczyli na gałęzi topoli przy oknie pokoju, w którym spała Ada, pana szpaka. Nowy sąsiad dziadka naśladował dźwięk dzwonka niczym najzdolniejszy artysta. Zdziwił się

na widok rodziny w komplecie. – Miau – miauknął jak kot i odleciał. – „Miau”, czy to po ptasiemu dzień dobry? – zastanawiała się babcia. Ada pomyślała, że to coś mniej przyjemnego. – Przepraszam, panie szpaku – szepnęła w stronę budki.

- Jak myślicie, dlaczego Ada przeprosiła szpaczka?

• Rozmowa na temat opowiadania.

- Dlaczego Ada jeździła na rowerze i dzwoniła?
- Kogo przedstawiał dziadek Olkowi i Adzie?
- Gdzie założył gniazdo szpak?
- Jakie odgłosy naśladował szpak?
- Dlaczego Ada myślała, że kradną jej rower?
- Kto głośno naśladował dźwięk dzwonka?
- Jakim dźwiękiem pożegnał szpak rodzinę?

Zajęcie 2

Utrwalenie piosenki " Kwiecień - plecień" - można wykorzystać garnki (albo drewniane łyżki kuchenne) do akompaniamentu perkusyjnego. Zapraszamy do improwizacji tanecznej wraz z Rodzicami.

https://youtu.be/v_uhX6WpYM